

Tauber: Det undrer mig, at den høit-ærede Minister kan betragte det som en saa ligegyldig Sag, om en Mand, der søger at faae Indfødsret, lader sine Børn gaa i Petri Skole eller ikke. Det er jo ganske sikkert, at der er en Mulighed for, at han i Dvrigt lader sine Børn faae en god danff Opdragelse, og det er jo heldigvis Tilfældet, at der ofte fra Petri Skole samt fra andre tydske Skoler i Kjøbenhavn er udgaaet Mænd, som ere blevne lige saa gode danffe Borgere som Nogen i denne Sal, ligesom man jo ogsaa maa haabe, at de paagjældende Børn, som gaa i Petri Skole, og som jo have Indfødsret, desuagtet maa blive lige saa gode danffe Borgere, som Nogen kan ønske; men det maa erindres, at det ikke er disse Børn, som der er Tale om at give Indfødsret, men at der er Tale om at give Faderen Indfødsret. Jeg tror, at det maa hævdes, at den Mand, som sætter sine Børn i Petri tydske Skole, ikke derved giver Bevis paa danff Sindelag. Jeg paaftaa ikke udtrykkelig, at han giver Bevis paa det Modsatte, men han giver ikke Bevis paa danff Sindelag, og det maa vistnok hævdes, at den Udlanding, som søger danff Indfødsret, bør give de mest syldestgjørende Bevis paa danff Sindelag. Dette tror jeg, at man maa holde paa. Derfor kunde man maaske nok betragte dette Tilfælde med ganske andre Øine, end naar Folk, som have danff Indfødsret, sætte deres Børn i Petri tydske Skole; man kan for deres Bedkommende beklage det — hvilket jeg virkelig gjør —, men de have nu engang Indfødsret, og der gives derved hverken nogen Grund til at give eller til at berøve dem Retten. Men her er der jo Tale om en Mand, som søger en Ret, og som derfor bør give Bevis for, at han er værdig til den, og at han i Virkeligheden betragter sig som danff Mand. Jeg tror tværtimod, at man maa sige, at den Lydster, som, efterat være kommen til Danmark, sætter sine Børn i en tydsk Skole, derved snarere giver Bevis for, at han opfatter sig selv og Familie som vedblivende Tydske, og for, at han ønsker at bevare tydsk Mand og Opdragelse i sin Familie, end for det Modsatte. Jeg mener derfor, at dette Spørgsmaal ingenlunde kan betragtes med de Øine, hvormed det betragtes af den ærede Minister, og det vilde være mig hjært, om det ærede Udvalg vilde tage denne Sag under Overveelse, og stille Forslag om, at den under Nr. 9 opførte Mand udgaa af Lovforslaget.

Saad: Jeg skal ikke dvæle ved den sidst paa Dntale bragte Person, som sender sine Børn i Petri Skole. Med Hensyn til ham kunde jeg maaske til en vis Grad tiltræde den Ansættelse, som nys blev udtalt; men derimod maa jeg tilstaa, at jeg ikke alene ikke kan sympathisere med de Grunde, som ere anførte imod Børnene Moltke, men at jo længere denne Sag drøftes, desto var-

mere interesserer jeg mig for, at der ikke negtes disse Børn Indfødsret. Det forekommer mig, at, naar man stiller sig paa disse Børns Standpunkt, da har man Intet at gjøre med Forsørgelses-spørgsmaal, Formuespørgsmaal eller Lignende, men først og fremmest med et Hjertespørgsmaal; thi Hjertet har i Sager af denne Art sin stærkeste Ret. Der er allerede noget Stødende for Jødelseren i, at uskyldige Børn ikke tør tilhøre det samme Folk, som deres Fader og Forældre tilhører, det Folk, hvoriblandt disse have levet og hvorfra de nedstamme. Endnu mere stødende for Jødelseren er det at negte en Fader af gammel, hæderlig, danff Slægt at optage hans Børn i det Folk, som han selv tilhører, og iblandt hvilke han ønsker at opdrage dem til danffe Statsborgere. Og hvorfor skulde man negte disse Børn Indfødsret? Jeg har under denne Forhandling ikke været i Stand til at faae fat i nogen Traad til Besvarelse af dette Spørgsmaal; den er gleben mig ud af Hænderne, saasnart jeg vilde fange den, saa at jeg virkelig ikke veed nogen gyldig Grund til at negte den forlangte Indfødsret. For min Jøtelse er Retten allerede tilstede, naar en Mand, der selv har danff Indfødsret, forlanger at hans Børn skulde tilhøre det samme Folk og den samme Nationalitet, hvortil han selv hører, og som han fra sine Reiser har søgt tilbage til, netop fordi han ønsker at leve i sit Fædreland, og at hans Børn skulde opdrages som Medlemmer af det danffe Folk. Men endnu større Vægt faaer denne Grund ved Hensynet til disse Børns Bedstefader, en Mand, som Enhver bør kjender, og hvis store Fortjenester af Fædrelandet i det Mindste jeg med den største Varme erkjender, og som vil gjøre det fuldstændig umuligt for mig at stemme imod, at der meddeles disse Børn Indfødsret.

P. G. Olsen: Jeg skal kun tillade mig en kort Bemærkning lige over for det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgfreds (Tauber), der anførte, at den Person, som er opført under Nr. 9, ikke efter hans Mening fortjener Indfødsret, fordi hans Børn gaa i tydsk Skole. Jeg kan nu fuldt vel tiltræde det ærede Medlems Anse, og jeg kan ligeledes tiltræde det „desværre“, han fremkom med i Anledning af den ærede Ministers Udtalelse om, at mange Børn af danffe Forældre søge tydske Skoler. Det er desværre ogsaa mig bekendt, at ikke saa faa danffe Forældre lade deres Børn undervise og konfirmere paa Tydske; men naar det er saaledes, tror jeg, det vilde tage sig underligt ud, om man vilde negte nogle Børn Indfødsret, fordi deres Forældre have begaaet den samme Feil. Jeg haaber ikke at blive mistænkt for at mene, at vi skulde indrette vor Husboldning til Behag for vor sydlige Nabo, men det kan paa den anden Side ikke negtes, at man der nebe fra vogter paa os med